

Reservefonden er forsvunden. Naar Mindretallet i Betænkningen har udtalt — og jeg vil tillade mig at gjøre det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) ligesom det høie Thing opmærksom paa, at det kun er for denne Udtalelse, at Mindretallet staar til Ansvar — at en af de Grunde, hvorfor vi ønske ikke nu at godkende, hvad der er fket, er den, at vi havde ventet, at den ærede Minister, da han ved Begyndelsen af Aaret 1874 blev bekendt med, at betydelige Overskridelser vilde blive nødvendige, da var kommen til Rigsdagen med en Meddelelse derom; da kan jeg paa ingen Maade frasalde, at dette vilde have været det Rette. Naar vi tillige havde sagt, at vi havde ønsket, at den høitærede daværende Minister skulde have henvendt sig til Rigsdagen i den Anledning, saa hører det til den Slags Ting, som man naturligvis paa Sagens nuværende Standpunkt ikke kan udtale bestemtere, end at det er vor Formening. Det er muligt, at det ved nærmere Undersøgelse af, hvorledes Sagen virkelig forholder sig, vil kunne vise sig, at det var umuligt at komme med bestemte Forslag til Rigsdagen, det er muligt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds i saa Henseende har fuldstændig Ret; men det er ligesaa sikkert, at det er umuligt for os nu bestemt at kunne sige, at det ærede Medlem har Ret. Det er dog tænkeligt, at der kunde være nogen Tvivl i saa Henseende, og det er ogsaa for at faae alle Tvivl oplærede, at vi have ønsket at henvise Sagen til Statsrevisionen. Naar den øvrige Del af Udvalget har foreslaaet den henvist til et særligt Udvalg, skal jeg ikke vende tilbage til den Diskussion, som vi førte derom igaar, og senere vilde komme tilbage til. Jeg tror, at Thinget gjorde rettest i at udsætte Sagen til Statsrevisionen. Jeg antager ikke, at der er nogen Grund for mig til nu idag at forklare Mindretallets Stilling nærmere. Skulde jeg igaar have forglemt at pointere Noget i en eller anden Retning, tror jeg nu at have faaet Leilighed til at gjøre det.

Schiørring: Ligesom det vakte en almindelig og ubehagelig Overræffelse baade her i Thinget og rundt omkring i Landet, da man erfarede, at der ved det nye Theaters Opførelse var kommet til at foreligge Overskridelse med et overordentlig stort Beløb, saaledes maatte det vække ikke mindre Opmærksomhed, da man erfarede af Betænkningen over Finantslovsforslaget, at den saakaldte Overskudsbeholdning ved Theatret var forbrugt, og navnlig af den her foreliggende Betænkning erfarede, hoortil den var forbrugt. Det er et nyt Mystorium, som her ved Udvalgets Bestræbelser er bleven afløst for os. Under første Behandling af Tillægsbevillingsloven fremkom der ikke et eneste Ord om denne Overskudsbeholdnings Forsvinden; der var kun Lo her i Salen, der da vidste Besked derom, nemlig den nuværende og den forrige Mi-

nister, og de sagde Intet derom; vi Andre vare loelig undskyldte i at berøre denne ubehagelige Sag, saa det synes virkelig næsten at være tilfældigt, at Finantsudvalget har opdaget, at Kassen var tom. Naar der nu spørges, hvad det er for en Overenskomst, der ifjor under Behandlingen af Finantsloven blev sluttet mellem den daværende Minister og Udvalget eller rettere sagt Thinget angaaende Anvendelsen af denne Overskudsbeholdning, da behøver man jo ikke at se efter i Rigsdagstidenden for at finde Momenterne i denne Overenskomst; thi vi have i Annærkningerne til det foreliggende Lovforslag Ministeriets egen udtryffelige Erkjendelse af, at der blev givet et Tilfagn, og hvorpaa dette Tilfagn gik ud; det hedder der, at der af Ministeriet i Folkethinget under Forhandlingen om Maskineriet til det nye Theater blev givet Tilfagn, „om ikke at benytte Noget af Overskudsbeholdningen udenfor Udgiften til Theatrets Drift, med mindre det approberedes af Rigsdagen“. Her have vi Ministeriets egen Udtalelse derom, og da det er den nuværende Minister, der her taler, har jeg forstaaet det saaledes, at han erkjendte, at dette Tilfagn fra Ministeriets Side ogsaa var bindende for ham. Altsaa et saadant Tilfagn er blevet givet; Spørgsmaalet er nu, om det er blevet holdt, eller om det er blevet brudt. Jeg kan nu i saa Henseende ikke gaa slet saa vidt, som det ærede Udvalg eller dets Flertal er gaaet i dets Betænkning. Naar nemlig hele Udvalget er af den Mening, at ogsaa Udgifterne til Dekorationers Anskaffelse høre ind under Bygningsudgifter, hvortil der ikke maatte bruges af Reservefondens Midler uden Bevilling, da kan jeg ikke være ganske enig deri. Det forekommer mig, at Dekorationers Anskaffelse hører til Theatrets Drift. Der anskaffes jo nye Dekorationer for hvert enkelt Stykke, der under Driften antages til Opførelse, Dekorationer høre ikke til det faste Inventarium, de skifte med Stykkerne, kort sagt, de synes at maatte høre til Driften. Fremdeles er jeg heller ikke enig i, naar det sammesteds af Flertallet siges, at der burde være søgt Rigsdagens Bevilling for den Udgift, som forvoldtes derved, at man først begyndte at spille den 15de Oktober og ikke den 1ste September. At den gamle Bygning blev nedrevet strax efter Udløbet af Spilleaaret 1873—74, uagtet der den Gang aldeles ikke havde nogen Sikkerhed for, at man kunde begynde at spille den 1ste September, var i Strid med Loven af 1870, men da dette nu engang er fket, og der altsaa ikke kunde spilles før end den 15de Oktober, saa forekommer det mig rigtignok, at de Udgifter, som forvoldtes derved, at Skuespillerne skulde have deres Løn, og at alle løbende Udgifter skulde afholdes, uagtet ingen Indtægter kom ind, maatte betragtes som Driftsstaab, og at man altsaa maatte kunne tage de fornødne Penges af Reservefonden. Det er noget Lignende, naar der f. Ex. i Løbet af Theateraaret indtræder